

Jeg og min MC

Hvem er den norske motorsyklisten? For å finne ut dette, går vi tett på motorsyklister som vi møter. Tett på helt vanlige norske motorsyklister. Folk som kjører MC er nemlig ingen homogen gruppe, slik man gjerne får inntrykk av. Vi har forskjellig smak og forskjellige preferanser. For oss alle er motorsykel en del av tilværelsen – i større eller mindre grad. Vi er forskjellige, men hvem er vi egentlig? I denne artikkelserien prøver vi å bli kjent med dem. Her er Øyvind Hjelvik, mest kjent som «Tursjefen» i Lillehammer MC-klubb. Han er helt hjemme når han befinner seg under fjerne himmelstrøk, fortrinnsvis sammen med gode motorsykelvenner.

TURSJEFEN

NAKENT PÅ HJEMMEBANE: Selv om han er gla' i å dra på lange motorsykkelturer under fjerne himmelstrøk, foretrekker Øyvind Hjelvik nakne sykler når han er på hjemmebane. Da tar han gjerne sin Yamaha MT-10. Den er lett, går skikkelig bra og er helt etter hans smak.

Han har ansvaret for de store turprosjektene i Lillehammer MC-klubb. Det er ikke uten grunn: Øyvind Hjelvik har nemlig fartet verden rundt og er helt hjemme når han kjører sykkel under fjerne himmelstrøk. Han er en globetrotter!

- Tekst: Jon Asgeir Lystad
- Foto: Jon A. Lystad/privat

Da Jeg skulle gjøre et jubileumspportrett av Lillehammer MC-klubb, kom det raskt for dagen at Øyvind Hjelvik var en sentral person i klubben. Det er han som planlegger klubbens store turprosjekt. Etter mange år som tursjef, har han fått kontakter over hele verden. Gode kontakter som bidrar til at turdeltakerne får en komplett og uforglemmelig opplevelse. Eller som han selv sier: – Når vi legger opp til en tur, er det viktig at alle detaljer er på plass. Vi må finne ut hva vi ønsker, hvilke destinasjoner som skal besøkes og hva slags sykler vi vil ha. Selv om jeg etter hvert er blitt kjent mange

Navn: Øyvind Hjelvik.

Alder: 63 år.

Bosted: Lillehammer.

Sivil status: Skilt. Har en datter og tre herlige barnebarn, Anna (11), Tiril (9) og Julia (7).

Yrke: Pensjonert avdelingsleder i vide-regående skole.

MC-erfaring: Allerede i ungdommen hadde jeg en motorsykkeldrøm, men først i godt voksen alder hadde jeg råd til å realisere den.

Sykler: For å nevne noen: Den nyeste, en 17-modell Yamaha MT-10, er den jeg bruker mest. Dessuten har jeg en 2000-modell Honda X 11 som jeg kjører av og til, for ikke å snakke om KTMen og min 50 år gamle Honda Scrambler. KTMen bruker jeg om vinteren, mens Scrambler'n har jeg for kosens skyld.

Biler: 17-modell Mercedes C 250 4matic.

MC-klubb: Lillehammer MC-klubb – selvsagt!

MERSMAK: *Det begynte med påsketurer til Danmark, og siden har det ballet på seg, som han sier: – Jeg begynte å kjøre nedover i Europa, og det ga mersmak. – Jeg ville rett og slett enda lenger og meldte meg på en USA-tur i regi av «MC-Reiser». Da var det gjort!*

steder, er kontaktene gull verd. Undertiden er jeg blitt godt kjent med dem og de kjenner meg. De vet hvilke ønsker og forventninger vi har. De gir praktiske tips og vet hva vi til enhver tid må være obs på. Gjennom årene er det blitt mange vellykkede turer, ikke minst takket være kontaktene mine.

Som mangeårig medlem og tidligere leder, er Øyvind Hjelvik en sentral skikkelse i Lillehammer MC-klubb. Likevel kan han ikke skryte av å ha vært medlem fra starten av. Faktisk var han ikke klar over klubbens eksistens, før han ramlet over noen av medlemmene på lilletorget i Lillehammer. – Det var litt tilfeldig at jeg kom i kontakt med klubben, forteller han. – En dag tok jeg sykkel inn til sentrum. Motorsyklister hadde det nemlig med å samles på lilletorget. Jeg kom i snakk med dem, og da kom det for dagen at de var medlemmer av den lokale motorsykelklubben. Der og da ble jeg medlem, smiler han.

Du ble ikke bare medlem. Ganske snart ble du, slik jeg har forstått, en markant skikkelse. Det gikk ikke mange år før du ble leder...

– Jeg var leder i fire år, fra 2005 til 2009. Lillehammer MC-klubb var jo en touringklubb, og det var turer jeg ville sysle med. Da jeg ble spurt om å ta ledervervet, var det ikke meg imot. Men driften begynte etter hvert å gå over i mer organiserte former, og da frasa jeg meg vervet.

Organiserte former, sier du. Jeg har da ikke inntrykk av at Øyvind Hjelvik er uorganisert...

– Nei, jeg er nok organisert i mye av det jeg gjør, men for ti–tolv år siden gikk det i retning av at klubbdriften skulle skje i mer organiserte former. Klubben var i ferd med å bli stor og betydningfull. Fra flere hold ble det uttrykt ønske om mer plan i klubbdriften. Greit nok det, men den politiske delen av drifta var ikke helt greia mi. For meg var kjøringa det viktigste.

Du fortsatte i styret?

– Ja. Det var nemlig foreslått at klubbens nestleder også skulle fungere som formann i turkomiteen. Turene var jo det som lå mitt hjerte nærmest. Følgelig ble jeg nestleder. Siden da har organiseringen endret seg litt. Jeg er ikke lenger i styret, men jeg har ansvaret for turaktivitetene. «Tursjef», sier du. Navnet skjemmer vel ingen...

Nei, det skulle jeg mene. Når dere drar ut på de lengste opplevelsesturene, er det jo du som står bak. Hvordan begynte det hele?

– Det har vært en lang prosess. I utgangspunktet la vi opp til påsketurer i Danmark. Hensikten var å lage en god start på sesongen. Vi hadde et opplegg der vi dro ut til kysten for å kjøre på stranda. Turene var populære, men påsken kan jo være tidlig. Selv i Danmark kan det være kaldt på den tiden. Et år var det fryktelig surt. Isflakene skyllet over stranda og det var knapt noen som nøt det. Definitivt ingen god start

på MC-sesongen, tenkte jeg. Derfor bestemte vi oss for å sette kursen lenger sørover, nærmere bestemt til Rhin- og Mosel-dalen. I mai 2008 dro vi dit. Siden da er det blitt fast takst. Bortsett fra i år, da korona-pandemien har satt en stopper for det meste, har vi vært der hvert eneste år. Vi begynner å bli ganske kjent der nede.

Rhin og Mosel er fint. Jeg har kjørt der en del selv og har trivdes veldig godt. De vinrankekleddede åsene, den tilbakelente atmosfæren, for ikke å snakke om maten. Øl og pølser, sier jeg bare! Har du vært i Cochem og smakt pølsene der?

– Å-jada! Vi stanser alltid i Cochem for å smake på pølsene som de serverer under brua. For én som er gl' i pølser, finnes det knapt noe bedre. Eller forresten: Jeg vet om et sted med enda bedre pølser! Det er riktignok et stykke fra Mosel, men pølsene er helt fantastiske. Jeg ramlet over stedet nærmest ved en tilfeldighet. Da jeg var ute og kjørte på den tyske landsbygda, ble jeg nødig og måtte på do. Jeg passerte en liten skog og tenkte at jeg kunne kjøre til siden å slå lens der. Da jeg tok av, oppdaget jeg ei lita bu. Etter at jeg var ferdig, tuslet jeg dit for å få meg litt i kroppen. Der serverte de saftige Bratwürst, tilberedt på kull. Pølsene der er helt ubeskrivelige! Siden da er stedet blitt fast takst når vi er på de kanter.

RENT PERSONLIG

Setter pris på:

– Tilværelsen sammen med barnebarna. Jeg er ordenli' bestefar!

Setter ikke pris på:

– Folk som inntar en negativ holdning før de i det hele tatt har tenkt over ting.

Positivt trekk:

– Håper og tror at jeg er positiv til det meste.

Mindre positivt trekk:

– Om det er positivt eller ikke, vet jeg ikke, men jeg er nok utålmodig av natur.

Er stolt av:

– Selvsagt må jeg nevne barnebarna. Men må nok si at jeg er stolt over at jeg tok utdanning framfor å la motorsykkeldrømmen ta helt overhånd. Ellers hadde jeg ikke vært der jeg er i dag.

Er ikke så stolt av:

– Jeg har vært gift noen ganger, men det er heldigvis ikke tema i denne sammenheng...

Er god til:

– Jeg er god til å planlegge og organisere ting.

Er ikke så god til:

– Tja, jeg kunne kanskje vært flinkere til å konferere med andre før jeg treffer beslutninger.

Øyvind Hjelvik om ti år:

– Forhåpentligvis har jeg kjørt fra «Kapp» til «Kapp». Altså fra «Cape Point», sydspissen i Afrika, til Nordkapp. I hvert fall er det drømmen, men det er et voldsomt prosjekt. Det er ikke bare å starte i syd og sette kursen nordover. Man må legge ruta gjennom land der det er noenlunde trygt, og da kan det fort bli 3–4 tusen mil.

KAFFEKOS:

Er været topp og turen kort, tar Øyvind sin gamle Honda ut av garasjen. En 70-modell CL360 Scrambler. – Skal jeg ut på en ørliten «kaffekopp»-tur, passer den perfekt, sier han.

Oj! Enda bedre enn i Cochem?! De må jeg prøve også. Får jeg lov til å bli med neste gang?

– Turen er åpen for alle medlemmer.

Tja... Medlemskapet koster jo ikke mer enn 200 kroner. Jeg får legge det inn i neste års budsjett og se om det går i balanse. Men tilbake til deg og din motorsykelinteresse: Den oppstod jo i ung alder, men først på 90-tallet begynte du å kjøre aktivt. Hvorfor ikke før?

– Motorsykelinteressen har alltid vært der, men i oppveksten prioriterte jeg skole og utdanning. Heldigvis, vil jeg si nå i ettertid. Så ble det familie, men etter hvert fikk jeg mulighet for å realisere motorsykelinteressen. Siden da er det blitt mye sykkel.

Akkurat det behøver du ikke å fortelle. Du kjører mer enn de fleste. Hvor mange mil blir det i løpet av året?

– Det blir vel en 25–30 tusen kilometer. Selvsagt er det ikke blitt så mange utenlandsturer i år, men jeg kjører desto mer her i Norge.

Kjører du hele året?

– Ja, slik turprogrammet har utviklet seg, blir det gjerne til at vi legger opp til større turer om vinteren. I januar var vi jo i Sør-Afrika. Da er sesongen på sitt beste der nede. Men etter som du spør, kjører jeg mye om vinteren her hjemme også. Da blir det KTM.

Ja, for du har mange sykler: Blant annet har du en KTM 690 Enduro som du hovedsakelig bruker om vinteren. Om sommeren er derimot Yamaha MT-10 førstevalget. Men jeg stusser litt: Det er jo touring som er greia di, men en typisk tursykel har du ikke. Burde du ikke hatt det?

– Burde jeg? Når vi arrangerer turer der vi leier sykler, velger jeg en modell som passer spesielt til opplegget. Gjerne en stor reiseenduro. Jeg har vært flere turer i USA, og da blir det ofte Harley. Når det gjelder motorsykler er jeg altetende, men her i Norge har jeg en forkjærlighet for nakne sykler som går bra. I så måte er Yamahaen helt topp, men jeg er også glå i min Honda X 11. En stor og sterk roadster som funker til det meste.

Men det er altså Yamaha MT-10 som du foretrekker i det daglige?

– Ja, jeg liker den veldig godt. Den er lett og sportslig, akkurat slik jeg ønsker. Jeg må også fremheve «crossplane»-motoren. Den har riktignok fire sylindere i rekke, men den føles som

en V-firer. Karakteren er litt rå, samtidig som den går skikkelig bra.

Går bra, sier du. Kjører du fort?

– Spør du andre, vil de nok påstå at jeg er glå i gassen. Jeg er ikke uenig, men med årene er jeg blitt roligere. Men sykkelen må gå skikkelig, og det gjør virkelig Yamahaen. Jeg har prøvd den litt: Jeg skulle likt å se den kåpeløse sykkelen som kjører fra en MT-10.

Så du har testet toppfarten?

– Testet og testet... Jeg kan i hvert fall konstatere at den går brukbart.

Tviler ikke på det. Du vet tydeligvis hvor gassen er. Har du noen gang blitt tatt i fartskontroll?

– Ja, én eneste gang! Bank i bordet! Da slapp jeg unna med forenklet forelegg. Mulig jeg har hatt flaks...

Jeg har jo ikke vært med deg på tur og vet ikke hvordan du kjører. Men ut fra egen erfaring, går det mye på flaks og uflaks. Da jeg i sin tid mista lappen, var det kanskje ikke uflaks, men det var flaks at det ikke gikk fortere. Det manglet bare et par kilometer i timen på at jeg ble førerkortløs i over 6 måneder. I så fall hadde jeg måttet kjøre opp igjen. Men det var jo ikke meg og mine førerkortbravader vi skulle snakke om. Det er jo deg og dine touring-bravader som er temaet. Så Øyvind: Du sier jo selv at du er hjemme når du er langt hjemmefra. Dess lenger, jo bedre, hadde jeg nær sagt. Hva er årsaken til at du kom i et slikt modus?

– Jeg har alltid vært mye på farten, ikke minst i min tidligere yrkeskarriere. Jeg hadde kontakt med undervisningsinstitusjoner rundt omkring i Europa og jobbet sammen med dem. Etter hvert begynte jeg å kjøre sykkel nedover kontinentet, og det ga mersmak. For å si det slik, hadde jeg lyst til å dra enda lenger. I et motorsykkeltidsskrift, det kunne godt ha vært MC-avisa, leste jeg om «MC-reiser», et firma som arrangerte turer i USA. Jeg meldte meg på. Så ble det lagt opp til en tur i Sør-Afrika, og jeg ble selvsagt med. Etter hvert fikk jeg god kontakt med Knut Jarle Gjersbak, han som sto bak firmaet. Jeg begynte så smått og hjelpe til. I 2006 la vi opp til en tur som vi kalte «Best of Route 66». Da var jeg med som organisator og guide. Det var da jeg tenkte at det kunne være en god idé for Lillehammer MC-klubb. Og slik ble det. Når jeg legger opp til turer i klubben, stjeler jeg nok litt fra det opplegget som

SPESIELL SYKKEL: I det daglige foretrekker han MT-10, men han har flere sykler – hvert til sitt bruk, som han sier. Om vinteren blir det KTM 690 Enduro. Han har også en Honda X 11 (bildet) som han gjerne tar ut. – En spesiell sykkel som det ikke finnes så mange av, forteller han.

«MC-Reiser» hadde, men vi utvider hele tiden. Kontaktnettverket har jeg, og de kommer stadig med nye ideer. Men, kort fortalt, ligger mye av grunnlaget der.

Globetrotter, sa jeg innledningsvis. Nå, etter å ha blitt kjent med deg, er det i hvert fall ikke feil karakteristikk. Ut fra det du forteller kunne jeg virkelig tenkt meg å bli med på turene deres. Er det mulig?

– Selvsagt er det mulig! Det koster ikke mer enn 200 kroner å være medlem i Lillehammer MC-klubb. Selv du har råd til det...

FEM FAVORITTER:

Favorittmusikk: 60- og 70-talls musikk. Jeg kan jo nevne Eric Burdon og Animals.

Favorittmat: Saftig og mørk biff.

Favorittdrikke: Til biffen må det selvsagt være en god rødvin.

Favorittprogram på TV: Ser ikke mye på TV, men jeg liker «Heartbeat» veldig godt.

Favorittvei på MC: Da må jeg nok dra til USA, nærmere bestemt highwayene i området rundt Flagstaff. Jeg har lagt igjen sjela mi der!